

have Erhverv paa anden Maade, og de kunne ikke flytte, men det kan umuligt være Statens Opgave at skaffe Havne til disse Folk, thi saa snart de bo en Fjerdingvej fra Havnen, have de ingen Interesse af den. De maa have saadanne Vaade, at de selv eller ved Hjælp af ganske faa Personer kunne trække den paa Land og sætte den ud igen. Men efterhaanden som der bliver færre Fisk, vil den Fiskemaade gaa aldeles af Brug. Jeg tror ikke, der er Mulighed for, at Staten kan opretholde den Slags Erhverv; thi saa vilde Staten komme til at anvende flere Penge, end det Fiskeri vilde indbringe, som vedkommende Folk kunde drive. Jeg tror derfor, det er ganske nødvendigt at se at faa en central Fiskerihavn, om hvilken Fiskeribefolkningen kan samle sig, og jeg kan ikke se bedre end, at for Rattegatsfiskeriet maa Anholt være det bedst beliggende Sted. Smidlertid skal jeg efter den ærede Ministers Udtalelse antage, at det Spørgsmaal vil blive taget under Overvejelse og det saa snart som muligt.

Bust: Jeg skal først med et Par ganske korte Bemærkninger vende mig til den højt-ærede Minister. Det følger af sig selv, at jeg med stor Opmærksomhed hørte paa, hvordan han vilde tage de Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Jeg blev ganske vist ikke overrasket over den Maade, han tog dem paa, idet han henviste mig til, at den Sag kom jo for senere. Jeg ved jo godt, at vi saa Lejlighed til allerede i Morgen i Finansudvalget at tale sammen om denne Sag, og at han har faaet sin Instruks i det Stykke af Moderationen og derfor selvfølgelig ikke vilde eller kunde udtale sig paa anden Maade. Men saa vil jeg haabe, at naar vi mødes i Morgen og skulle tales ved om den Sag, han da vil stille sig venligt til Realiteten i disse Vædringsforslag. Der er kun den væsentlige Fejl derved, at Sagen bliver i dette Udvalg; thi naar vi nu sende Finansloven op til Landstinget med et Overskud paa mellem 3 og 4 Millioner Kr. uden saa meget som at have sagt noget om, hvad de skulle bruges til (Ufbyrdelse). Ja, de Herrer sige, at de komme med Lovforslaget, og deri give de Anvisning paa, hvad Pengene skulle bruges til; men hvad Sikkerhed have vi for det? Naar vi ligge her og hylte med det Forslag, som er vort eget, og som er Berlen i alle de Agrarlovforslag, vi ere komne med i over tre Maaneder, kunne vi saa undre os over, om Landstinget flytter det hen i 3 Uger, og saa er den Historie forbi? Derfor tror jeg, at de Herrer bære sig meget uflogt ad ved

ikke at støtte mig i, at vi virkelig samtidig med, at vi sende Finansloven op med et Overskud paa 3—4 Millioner Kr., give Anvisning paa, hvad de Penge skulle bruges til (Ufbyrdelse). Ja, det kunne de gøre i Landstinget, men saa skulle de sætte sig i Bevægelse for det Lovforslag, som kommer drattende nogle Dage, efter at de have faaet Finansloven. Derfor troede jeg, at jeg traf Tankegangen og Meningen i de Herrer's Forslag, disse Arbejdspolitikere, som ikke stille Forslag op, der ere Nummel, men virkelig Alvor, som fremfor alt ville det danske Landbrugs Gode. Hvorledes kunne de være bekendt at ligge i 3 Maaneder og hylte et Lovforslag og saa tilsidst saa saa travlt som Mus i Barselseng med at faa det færdigt, naar det er forbi med Finansloven? Altsaa, jeg haaber, at den ærede Indenrigsminister og den ærede Finansminister, som vi skulle have den Fornøjelse at forhandle med i Morgen, ville stille sig venligt til Realiteten i Lovforslaget, og saa skal jeg saamænd, hvis det viser sig muligt, at faa noget ud af det til Gavn og Lettelse for den danske Landbo-stand, stemme for det, selv om det er de Herrer, der stille Forslaget, thi det er Sagen, det drejer sig om mere end Personerne.

Saa kommer jeg til det ærede Medlem fra Levring (Sloth). Jeg vil rigtignok sige med dette gamle Ord, at det er af sine egne, man skal høre det, thi jeg maa tilstaa, at det var den haardeste Fordømmelsesdom, der er udtalt over mig, naar han sagde, at jeg var ingen dansk Mand. Hvad er jeg saa? Det begriber jeg ikke. Jeg har ikke lært andet end Dansk og det endda hovedsagelig Sydsk, og dernæst har jeg haft mine Fædre boende her, maaske ned i mange Slægtled, saa jeg kan ikke forstaa bedre, end at jeg skulde være dansk. Men naar det Spørgsmaal rettes til mig, om jeg da ikke vil forsvare mit Fædreland, saa skal jeg, naar de Herrer stadig vende tilbage til den Frase — det er jo et Udtryk, vi have Lov til at bruge — svare: Jo, selvfølgelig vil jeg det. Men jeg tror ikke det mindste paa, at vi kunne forsvare det med Kanoner og Bajonetter; deri ligger Forskellen. Jeg tror, at vi, som et lille Folk, ere i Stand til paa Kunstens, Videnskabens og andre Omraader at hævede vor Stilling i de civiliserede Samfunds Rækker saa godt som nogen. Jeg skal ikke give mig ud for at docere Historie for denne høje Forsamling, det kender den bedre end jeg; men saa meget har jeg lært i min Børnelærdom, at nogle